

Klagesager over dyrlæger – hvad klages der over

Det Veterinære Sundhedsråd har igennem de senere år behandlet et stigende antal sager, hvor der fra forskellig side klages over en dyrlæge. I 1980'erne var klager over dyrlæger sjældne. Igennem 1990'erne var antallet af klager stødt stigende. I 2002 og i 2003 var der for hvert år omkring tyve klagesager. Mange af klagesagerne i 2002 vedrørte dyrlægers behandling af heste, i alt 15 klagesager. I 2003 var billedet ændret til især at omfatte klagesager vedrørende behandlingen af hunde og katte; i alt 16 klagesager. Over de to år var der 4 sager vedrørende produktionsdyr; kvæg, svin og fjerkræ.

Af klagesagerne i de 2 år viste klagen sig ubegrundet i 8 tilfælde, mens klagen var klart berettiget i 18 af sagerne. De øvrige sager var mere vanskelige sager, idet vidnesbyrd bag klagen var svage, eller idet dyrlægens vidnesbyrd i sit forsvar overfor klagen var svage.

Ved Rådets behandling af klagesager over dyrlæger er det ofte Rådets opgave at vurdere, om den pågældende dyrlæge har udvist omhu og samvittighedsfuldhed, jf. lov om dyrlæger § 8, stk.1, der har følgende ordlyd: ” En dyrlæge er under udøvelsen af sin gerning forpligtet til at vise omhu og samvittighedsfuldhed.”

I Rådets vurdering af, om dyrlægen har udvist omhu og samvittighedsfuldhed, er Rådet blevet opmærksom på flere mangelfulde forhold:

- 1) Mangelfuld eller ingen journalføring
- 2) Mangelfuld kommunikation m.v. dyrlæger imellem i sager, hvor flere dyrlæger konsulteres
- 3) Mangelfuld opdatering af faglig viden
- 4) Mangelfuld kommunikation mellem dyreejeren og dyrlægen

ad 1) Mangelfuld eller ingen journalføring

Ved fortolkning af dyrlægelovens § 8, stk. 1's krav om omhu og samvittighedsfuldhed, finder Rådet, at kravet også indebærer udførlig journalskrivning med henblik på bedst mulig behandling af det enkelte dyr samt dokumentation for udført gerning.

Det anses for at være i overensstemmelse med god faglig ansvarlighed og kompetence:

- at journalen skal have en sådan kvalitet, at sagen problemfrit kan overdrages.
- at udfærdige journal over de dyr/det materiale, som den enkelte undersøger.
- at dyrlægen altid kan gå ind i sit kartotek og der se, hvilke diagnoser, undersøgelser og behandlinger, der knytter sig til undersøgte dyr/materiale
- at journalen udformes, så den indeholder en beskrivelse af patient/materiale, som muliggør entydig identifikation. Endvidere skal det være muligt at identificere ejeren.
- at journalen beskriver, hvilke instrukser, der er givet til ejeren/indsender af dyret/materialet.
- at journalen indeholder en prognose for patientens helbredelse/forslag til yderligere undersøgelser.

For produktionsdyr skal henvises til gældende regler.

ad 2) Mangelfuld kommunikation m.v. dyrlæger imellem i sager, hvor flere dyrlæger konsulteres

På et andet område er god og omhyggelig journalføring vigtig: Det er ikke sjældent, at en dyreejer konsulterer flere dyrlæger uafhængigt af hinanden eller i rækkefølge, når den første dyrlæges arbejde ikke er fundet tilfredsstillende. I disse sager er det ofte vigtigt, at der er en kommunikation om patienten enten fra den første dyrlæge til den anden eller den modsatte vej og at denne kommunikation kan dokumenteres, da dette er vigtigt for at kunne yde den bedst mulige behandling til det pågældende dyr og for dyrlægen for at denne kan udøve dyrlæge-gerning med omhu og samvittighedsfuldhed.

ad 3) Mangelfuld opdatering af faglig viden

Rådet skal bemærke, at den enkelte dyrlæge i udførelsen af sin gerning har pligt til løbende at holde sig orienteret om eventuelle tiltag/udvikling indenfor de behandlinger, den pågældende dyrlæge udfører. Hermed sikres, at dyret behandles med størst mulig omhu og samvittigheds-fuldhed.

Fra de klagesager, som Det Veterinære Sundhedsråd har behandlet igennem de senere år, kan situationen belyses med et eksempel:

En dyrlæge havde behandlet nogle kattekillinger med et antibiotikum tilhørende gruppen af fluoroquinoloner. Kattekillingerne blev efterfølgende blinde, hvilket ejeren klagede over. Dyrlægen forsvarede sig med, at denne bivirkning ikke var ham bekendt, og at bivirkningen først for nylig var beskrevet. Rådet fandt, at dyrlægen ikke havde vist omhu og samvittigheds-fuldhed.

ad 4) Mangelfuld kommunikation mellem dyreejeren og dyrlægen

Rådet har bemærket, at flere sager bærer præg af manglende/misforstået kommunikation mellem dyreejer og dyrlægen. Nogle sager er opstået som følge af, at dyreejer og dyrlæger taler forbi hinanden. Rådet skal derfor understrege, at det at lytte aktivt til ejeren og sikre sig, at ejeren har forstået det videre behandlingsforløb, at dyrlægen selv har forstået ejerens ønsker samt føre aftaler med ejeren til journal, jf. ad 1 er en vigtig del af at kunne udføre sin dyrlæge-gerning med omhu og samvittighedsfuldhed.

Fremtiden:

Samfundets forventninger til dyrlæger og deres dyrlægegerning i forhold til dét at vise omhu og samvittighedsfuldhed har ændret sig gennem de sidste 10-15 år. Den generelle udvikling indenfor den veterinærfaglig viden samt pres fra flere aktører bevirker, at kravene til dyrlæger er blevet større. Dette har en direkte indflydelse på fortolkningen af lovens krav til dyrlægerne om ”omhu og samvittighedsfuldhed”.

Som eksempel kan forskellen mellem dyrlægebehandlingen for et produktionsdyr og et kæle-dyr nævnes. For et produktionsdyr er økonomien ofte en vigtig faktor ved valg af dyrlægebe-handling. For kæle-/hobbydyr er økonomien i dag derimod sjældent den begrænsende faktor. Herudover bliver disse dyr ofte følelsesmæssigt betragtet som en del af familien. Bliver et kæledyr derfor syg eller skadet gennemgår det ofte en større, mere længerevarende og dermed dyrere dyrlægebehandling end behandlingen til produktionsdyr. Dertil kommer, at private har bedre mulighed for adgang til viden f.eks. via Internettet. Disse faktorer stiller større og større krav til dyrlægernes omhu og samvittighedsfuldhed i udførelsen af deres dyrlægegerning og dermed til deres journalføring.

Udviklingen i samfundet bærer præg af mindre autoritetstro og bedre evne til og mod på at stille krav. Moderne forbrugere forventer og har krav på kvalitetsydelser og har forskellig holdning til, hvad dette indebærer. Dette gør sig også gældende, når det drejer sig om behandling af syge dyr og dyrlægens ydelser. På den baggrund kan det ikke udelukkes, at endnu flere klagesager berettigede eller uberettigede vil ses i fremtiden.

Det Veterinære Sundhedsråd